

Ustawa o mierniczych przysięgłych.

W dniu 24 września 1925, weszła w życie ustawa z dnia 15 lipca 1925, Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 682 „o mierniczych przysięgłych. Ponieważ leśnicy zawodem tym również się interesują, przeto będzie rzeczą wskazaną podać najistotniejsze postanowienia.

Tytuł i złączone z nim prawo wykonywania zawodu mierniczego przysługiwać może temu, kto: 1) posiada obywatelstwo polskie, 2) posiada odpowiednie studja, 3) odbył przepisana praktykę, 4) zdał egzamin praktyczny i 5) kto nie jest pozbawiony praw wyborczych w myśl art. 3 ustawy z dnia 28 lipca 1922, (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 590).

Studja wymagane udowodnione być mogą:

a) dowodem uzyskania tytułu inżyniera mierniczego, w myśl postanowień ustawy w przedmiocie tytułu inżyniera z dnia 21 września 1922, (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 823) lub

b) świadectwem ukończenia jednej ze szkół krajowych lub zagranicznych, uznanych przez Ministra Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem W. R. i O. P. za odpowiednie i jako takie urzędowo ogłoszonych. Kandydaci pod a) wymienieni mają odbyć 2 letnią, inni 5-letnią praktyką, przyczem jedni i drudzy mają praktykować najmniej 2 lata w kraju. Praktykę rozpoczynać należy z reguły po ukończeniu studjów i złożeniu egzaminu w odnośnym zakładzie naukowym i odbyć ją pod kierunkiem mierniczego przysięgłego, lub też w jednym z urzędów państwowych, wskazanym przez M. R. P. w porozumieniu z interesowanymi ministrami.

Egzamin praktyczny ma stwierdzić:

a) dostateczne wyrobienie zawodowe i umiejętność samodzielnego wykonywania czynności mierniczego przysięgłego oraz

b) znajomość ustaw, rozporządzeń i instrukcyj mających związek z wykonaniem zawodu mierniczego, i odbywa się po ukończeniu przepisanej praktyki przed komisją, której skład i inne szczegóły ogłosi M. R. P. Po złożeniu egzaminu kandydat otrzymuje świadectwo na mierniczego przysięgłego. Komisja ma prawo zaliczyć do przepisanej praktyki, praktykę wykonywaną przed ukończeniem studjów na podstawie przedłożonych prac mierniczych.

Od składania egzaminu zwolnieni są profesorowie politechniki, wykładający miernictwo i byli urzędnicy państwowi oraz samorządowi, oraz byli nauczyciele miernictwa państwowych szkół mierniczych, jeżeli tak jedni, jak i drudzy wykażą się posiadaniem wykształcenia, odpowiadającego wymaganiom wykazanym powyżej pod względem studjów i dowodem pracy w miernictwie przynajmniej przez lat

10 w jednym z urzędów wymienionych w rozporządzeniu M. R. P., a które on wyda w przedmiocie praktyki, względnie, w jednej z wyżej przytoczonych szkół.

Kandydaci: inżynierowie mierniczy wolni są od składania egzaminu, mającego udowodnić dostateczne wyrobienie zawodowe.

Podania o nadanie uprawnienia i tytułu mierniczego przysięgłego wnosić należy do przynależnego urzędu wojewódzkiego. Przeciw odmowie przysługuje prawo rekursu w ciągu dni 14-stu do Ministra R. P. Siedziba musi być podaną do wiadomości publicznej. Obliczenia, plany etc. sporządzone przez mierniczego przysięgłego, zaopatrzone jego podpisem i pieczętą, posiadają znaczenie dokumentu urzędowego. Mierniczowie przysięgli mają przyznane wyłączne prawo wykonywania pewnych prac mierniczych, wykazanych bliżej w art. 9-tym ustawy, o ile wykonanie ich nie należy do władz państwowych. Nie wolno im otwierać biur filjalnych a przysługuje im prawo pobierania wynagrodzenia za prace, które ustanawia M. R. P. Nieuprawnione używanie tytułu lub wykonywanie zawodu przysięgłego, będzie, o ile dany czyn nie stanowi przestępstwa surowiej karanego, będzie karane aresztem do 6 tygodni i grzywną do 1.000 zł. lub jedną z tych kar, przez sądy powiatowe (pokoju). Geometrom przysięgłym w b. zaborze austriackim przysługuje z mocy samego prawa tytuł mierniczego przysięgłego i złączone z nim prawo wykonywania zawodu przysięgłego mierniczego.

C. K.